

מאורות שלום העלון השבועי שלך

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך בן צבי משה

info@ohrshalom.net הד"ר חברון – 17:41 מוצש"ק חברון – 18:40 /http://www.ohrshalom.net

בששון קיץ יש להוסיף שעה

נר ה' נשמת אדם העלון לעילוי נשמת

ורח בת פטר
וולף בן ישראל
אברשקה בן ניסים
מלכה בת יחזקאל
צלינה בת איגנצי
מלכה בת מרדכי
אהרון בן מרק
שמואל בן אליהו
יוסף חיים בן בנימין
סעידה בת שמואל
יפה בת דוד
יצחק בן שמריהו
נעים בן יצחק
רחל בת מנחם
שלמה איסר בן יצחק
מרגלית בת זיגמונד
מרגוט בת מיכאל
מרים בת איזיק

ת.נ.צ.ב.ה

יש חדש

השיעור השבועי בפרשת
השבוע מתקיים בכל יום
חמישי בבית חב"ד בניני
400 בשעה 20:30 –
הציבור מוזמן

שיעור חדש
זוגיות ומשפחה בכל יום שני
בשעה 20:30
בבית חב"ד בניני 400

תרומות והקדשת העלון
לעילוי נשמה
ניתן לשלוח לבית המדרש
אור שלום ת.ד. 88 קרית
ארבע מיקוד 90100

מאורות הפרשה – זאת תהיה תורת המצורע

ושאל האדמו"ר מדוע כתוב זאת תהיה תורת המצורע ?

והשיב: נאמר בפרשתנו "זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו" וגוי'. לכאורה כל הפסוק הזה מיותר שהיה יכול להתחיל כי יטהר המצורע והובא אל הכהן וגוי'.

וכתב אור החיים הקדוש שעל פי חכמת הטבע תכונתה של הצרעת שהיא מתהווה מזיהום הגוף שבא על ידי עיצבון וצרות הלב שמתגבר באדם ועושה רושם בבשרו, והרפואה הטבעית בשביל זה הוא להתרחק מעיצבון ולעשות עניינים שמשמחים ומרחיבים דעתו של אדם.

והנה כשבא נגע צרעת על האדם יכול לומר שזה חולי טבעי ולא כעונש על חטא לשון הרע. לכן צווה הקב"ה שיעשה את ההיפך מהרפואה הטבעית, דהיינו שישב מחוץ למחנה בדד וראשו פרוע ובגדיו פרועים ועל שפם יעטה, שהם דברים שמעציבים מאד את האדם והיה צריך על פי הטבע להוסיף ולהרבות את הנגע, וכשיראה שעל ידי ששב בתשובה הפך הנגע והוטהר, בזה יהיה לו הוכחה ברורה שהיה זאת רק בגלל חטאו כיון שרפואתו באה בדרך שהוא היפך הטבע.

וזהו הפירוש בפסוק "זאת תהיה תורת המצורע" - היינו מוציא שם רע (שזהו נוטריקון של מצורע כמו שדרשו חז"ל) ופירוש "תורת" - הכרת הדבר והוכחתו שזהו בשביל מוציא שם רע, "ביום טהרתו" - שהגם שעשה דברים שנוגדים על פי הטבע לחוליו, עם כל זה נטהר, ובזה ידע כי תורת לשונו הרע הוא זה ולא מקרה טבעי.

ובאופן אחר מבאר שם גם כן על דרך מה שאמרו חז"ל מצורע נוטריקון מוציא שם רע. ולכן מביא המצורע ציפורים שמצפצפים כמותו. וזהו הפירוש בפסוק "זאת תורת המצורע" - מה שתורתו ודינו להביא ציפורים כמבואר בהמשך הפסוקים זהו משום שהיה מוציא שם רע, (שזהו נוטריקון של מצורע).

ובספר גן רוח מבאר על פי הגמרא, "מה תקנתו של מוציא שם רע, אם תלמיד חכם הוא יעסוק בתורה". שזה מרומז כאן בפסוק "זאת תהיה" - רפואה, תורה למצורע - דהיינו למוציא שם רע, שאם יעסוק בתורה כתוב אחר כך "ויצא הכהן והנה נרפא נגע צרעת מן הצרוע" שלא הייתה הרפואה על ידי רופא אלא "מן הצרוע" עצמו ונרפא הנגע על ידי שעסק בתורה.

מאורות המידות – ויצא הכהן אל מחוץ למחנה

מאוצר הברכה

אמונה דכל דעביד רחמנא לטב עביד – כל אחד צריך להאמין שאלופו של עולם בכל תנועה, ובכל ירידות והצער, הכל לטב עבר והכל יחודים..... ומי שאינו מאמין בזה נקרא כופר ברור. [זוהר חי רל"ז]

מאורות היכל הברכה

ואחר כן יבא הכהן לראות את הבית – וזהו יבא חסר, משלון ביאה והכנסה ויחוד, וכשהם דבוקים בשרשם לא יתאחז בהם הנגע והוא להיות דבוקים בכהן, וכן כל זמן שהמון עם דבוקים בצדיק אמת, כהן עובד ה' ראש ישראל לא יתאחז בהם נגע צרעת דמשכא דחויא, אבל ניסיון גדול הוא זה ובא בקשיות גדול, כמבואר בחזיונות כמה ניסיונות עבר על מרן ה"ר חיים ויטאל להיות דבוק במרן האר"י ולהיות נכנע לפניו באמת. [ה"ה דף קי"ז].

החידה השבועית

א. האם יש הבדל בצבע הנגע אם זה במקום שער לנגע שבמקום בשר?
ב. מה הפירוש "שקערורות"?

מנושה רבוחינו

פעם אחת קודם חג הפסח קודם התפלה ישב ולמד פע"ח שער חג המצות והיה בקאמרנא אדם נכבד ונקרא מקובל כי היה מקובל גדול, ובא לבית המדרש וסיפר לאיזה אנשים: שמעתי היום מבן הרב אב"ד דפה [הכוונה למהרי"א] שלמד בפע"ח וכתב שם מוחין דקטנות ואמר מוחין דקטניות, ונעשה שחוק כמובן, בתוך כך בא זקנינו הגה"ק אביו ז"ל להתפלל, וסיפר לו אחר זו המעשה וחרה לו מאוד. והנה שלחו למקובל שיבוא לשחיטת העגל, ויהיה מכובד במצוות כיסוי הדם, וכשבא לכסות רצה לברך, ועצרוהו כי דם העגל אינו צריך כיסוי דם, ואמר לו אבי המהרי"א לבני אין מוחין דקטניות רק למעלתך יש מוחין דקטנות.

זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן, ויצא הכהן אל מחוץ למחנה וראה הכהן והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע (יד, ב-ג).

והנה ידוע שהנגעים באים על לשון הרע, כמובא במדרש רבא: "זאת תהיה תורת המצורע - המוציא שם רע". והנה צווה הקב"ה שהכהן, הפרוש ומובדל ועובד במקום קדוש, יצא אל מחוץ למחנה למקום מושבו של המצורע, ובאמת ראוי היה שהמצורע החוטא הבא לשוב בתשובה שהוא יבוא אל הכהן ולא שהכהן יטריח עצמו אליו, אך אף על פי כן אמרה תורתנו הקדושה "ויצא הכהן".

היינו, שהכהן ישפיל את עצמו ללכת אל המצורע, ומזה יבין וישכיל המצורע להיות שפל רוח ולצור לשונו מרע. וזהו "ויצא הכהן אל מחוץ למחנה, וראה הכהן" כלומר המצורע יראה את הכהן שהוא אוחז במידת ענוה, אז יקח מוסר לנפשו לעזוב גסות רוחו, ובה "והנה נרפא נגע הצרעת", על דרך שאמרו חז"ל (ילקוט"ש כאן) ישפיל עצמו כאזוב ויתרפא.

על כן צוותה התורה שיקח "עץ ארז ושני תולעת ואזוב" (יד, ד). פירש רש"י ז"ל "לפי שהנגעים באים על גסות הרוח מה תקנתו ויתרפא ישפיל את עצמו מגאותו כתולעת וכאזוב" כו', ואותו דבר במקרה הפוך, אם השפיל את עצמו אפוא שהענוה פסולה, אם למשל היה צריך לצאת לטובת דבר מצווה בעוז, והדבר נגע בכבוד שמים, ואז, נעשה ענותן "מה אני ומה חיי" ומי ישמע לי שאגיד, ואם יפגעו בו, הרי הוא יקום ויטור, עניו כזה צריך כפרה ותקנתו: אם השפיל את עצמו כאזוב יגביה עצמו כארז, כמו שכתוב "ויגבה לבי בדרכי ה'".

והיא אזהרת התורה שמי שנוהג בענוה פסולה "ונתתי נגע צרעת בבית" (יד, לד). והנה, יש בו טעמים לצרעת בתים, א' למצוא מטמוניות כפירוש רש"י. ב' להעביר רוח הטומאה ולהשרות הקדושה כמבואר בזה"ק. ויתכן אפשר לומר ששני הטעמים תלויים זה בזה. מי שניתץ את הבית בכוונה לשם שמים. וחשקו היה כדי להעביר רוח הטומאה ולהשרות הקדושה. והיה כוונתו לסור מרע. הוא זכה שנעשה הכל טוב. ומצא מיד האוצר מידת הענוה, אבל מי שכוונתו הייתה רק כדי למצוא את המטמון, לא מצא כלום.

והוא שרמזה התורה "והזרתם" הוא גם כן מלשון נזר ועטרה כי כשזוכים ישראל לפרוש מהטומאה בהיותם בעולם הזה תוך הטומאות הוא שבח גדול להם. ואולי יש לומר מטומאתם ממש, מהטומאה עצמה, שטומאתם ופשעיהם יהפכו לנזר ועטרה כמאמרם ז"ל בתשובה מאהבה שזדונות נעשות לו כזכיות, והוא מתעלה בדרגה גדולה יותר ממה שהיה מקודם, וזהו "והזרתם מטומאתם" שעל ידי שיתעלו מטומאתם יגיעו לנזר ועטרה דרגה גדולה יותר משהיו קודם לכן.

מאורות צדיקים

הרה"ק רבי ירחמיאל מפשיסחא זי"ע זצוק"ל רבינו הוא בנו בכורו של ה'יהודי הקדוש' מפשיסחא זי"ע. סיפר הרה"ק מוהר"י מביאלה זי"ע שהיה חייט יהודי בסביבת פשיסחא אשר הפריץ ביקשו לתפור למענו חליפה מהודרת. שמח החייט שמחה רבה, על כך שהפריץ בחר בו כדי לתפור למענו את החליפה המהודרת, והתגאה בכבוד הרב שנפל בחלקו. כשסיים את תפירת החליפה, הביאה אל הפריץ למדידה. והנה, אך מדד הפריץ את החליפה, האדים מכעס ורתח על אותו חייט: הכיצד העזת לתפור לי חליפה כזו? ראה, קלקלת את הבד היקר! הרי אתה מבזה אותי ולעולם לא אזמין אצלך חליפות! גרש הפריץ את החייט מעם פניו בחרי אף, תוך שהוא מאיים שיכפיש את שמו לעיני כל. במר יאוש, פנה החייט אל רבינו, ותינה לפניו את צערו. כששמע הצדיק את אשר אירע, אמר לאותו חייט לפרום את החליפה, לתפרה מחדש ולהביאה שוב לפריץ. פרם החייט את החליפה ותפרה בשנית. ויהי אך מדד הפריץ את החליפה, אורו פניו, והחל משבח את העבודה הנפלאה, ואף שילם לו ממון רב כיד המלך. התפלא החייט בראותו כך, ולא הבין מאומה מאשר אירע. מיהר וסר שוב למעונו של הצדיק וסיפר לו את אשר אירע. נענה הצדיק ואמר: אבא לך את אשר קרה - בשעה שתופרים מלבוש מתוך גאוה, אין לזה חן אף בעיני הגוים. בשעה שתפרת את החליפה ונתגאית בה, לא מצא המלבוש חן בעיני הפריץ. אכן, לאחר שהיית שבור ושפל בעיני עצמך ותפרת מחדש, מצא המלבוש חן בעיניו. לאחר פטירת היהודי הקדוש זי"ע, באו לרבינו אנשים רבים להסתופף בצלו. כשראה רבינו שמתאספים אנשים, יצא כשמקלו בידו - והכריז: מי שלא ילך מכאן, אשבור לו את הראש! מיד נסתלקו כולם בבהלה. והסביר רבינו: הלא אמרו חז"ל 'הבא להורגך השכם להורגו'. רבינו זי"ע התנגד בתוקף לקבלת האדמו"רות. הוא רצה לעסוק בעבודתו כשען (מתקן שעונים), ואכן עסק בכך ארבע עשרה שנה, עד שלבסוף נאלץ לקבל את ההנהגה. נסתלק בח' באייר בשנת תקצ"ט

נאמר בפרשתנו: "וצוה הכהן ולקח למטהר וגוי ואזוב"

ואמרו חז"ל (מס' פרה פ"א מ"ז) "אזוב, ולא אזוב יון ולא אזוב כוחלית ולא אזוב רומית ולא אזוב מדברי ולא אזוב שיש לו שם לווי". מבאר זאת הגאון רבי שמעון סופר זצ"ל (מובא ב"מכתב סופר") על דרך המוסר, דהנה המובחרת שבמידות היא ענוה, דכתוב (משלי כב, ד) "עקב ענוה יראת ה'", וממידות משה רבינו ע"ה לא הזכירה התורה שום מידה אלא מידת ענוה.

אמנם יש שלשה אופנים במידת ענוה אשר באלה לא יחפוץ ה'.

א. יש ענות שקר במקום ענותנותו שם אתה מוצא גדולתו, שחושב בליבו הן יש לי כל מידות טובות ואף גם מידת ענוה - יש לי שאני עניו מאוד, וזו היא ענוה מחמת גאוה, נראה בעיני הבריות כעניו וליבו מלא גסות הרוח, ומידת הענוה האמיתית היא שלא יעלה על ליבו שהוא עניו, כי כל שפלותו ובזותו, שמבזה את עצמו צריך שיהיה מיעוט ערכו בעיניו.

ב. עוד יש חלק גרוע בענוה שהוא משפיל את עצמו יותר מדאי, כמו שכתב החובת הלבבות (תחילת שער הכניעה) שהעניו צריך שידע שהוא אדם ויש בו חלק אלקי ממעל נשמתו הקדושה, ולא יהיה עניו נגד הבהמה ונגד הרשע, וכמו שמביא שם (בשער הפרישות) מאנשים שהלכו לדור במדבר בין החיות.

ג. יש עוד סוג ענוה שהיא ביסוד הגדלות, דהיינו שהוא עניו מחמת שהוא יודע שהגדלות מבזזה מאוד, ועל כן הוא עניו כדי להתייקר ולהתכבד, יוצא שהוא עניו בשביל גדלות וכבוד (ועיין בתוס' ערכין טז:). והנה אדם זה עושה לו ממידה הזאת כמו תכשיט נאה וענותנותו היא למען יכובד בעיני הבריות, אבל ענוה אמיתית היא בלי שום טעם והנאה רק מטעם ענוה, זאת היא ענוה העיקרית.

והנה האזוב בא להורות על ההכנעה ושפלות כפירוש רש"י, ועל זה אמרו חז"ל: "אזוב, ולא איזוב רומי" - היא סוג ענוה ראשונה הנ"ל, ענוה מחמת גאות, גם "ולא אזוב מדברי" - היא הסוג השני מענוה להשפיל את עצמו כחיה וכבהמה לדור במדבר, וגם "ולא אזוב כוחלית" - שכוחלין בו העינים כחל ושרק שיכבדו אותן הבריות הרואין לעינים ושיאמרו אדם עניו הוא ומשפיל עצמו, "ולא אזוב שיש לו שם לווי" - דהיינו שם המחובר או שום טעם וסיבה, רק שיהיה עניו ושפל בלי שום טעם וסיבה.

מאורות הסיפור החסידי

הכובש את יצרו - א שמו בישראל היה נחמן, על שום שנולד בחודש מנחם אב, בערב שבת נחמו. בגלל מזגו הנוח ומפני שדעת הבריות היתה נוחה הימנו, קראו לו דרך חיבה - "נחיקה". עוד כינוי מקצועי היה לו "כל-בונק". ולמה הוסיפו לו כינוי שיש בו יותר משמץ של גנאי? חס ושלום, איש לא התכוון לפגוע חלילה בכבודו של נחיקה, שתלמיד חכם היה וירא שמים, ומן הסתם ראוי היה לעלות במעלות ולהתעטר בכתרה של תורה, אלא שהוא העדיף לקיים מאמר חכמינו זכרונם לברכה: אהב את המלאכה ושנא את הרבנות. ומיום שעמד על דעתו עמל בכל מלאכה שבאה לידו וסירב לעשות את תורתו קרדום לחפור בו. ונחיקה שלנו? כינוהו כל-בונק על שום המלאכות המרובות שעסק בהן, ולא היתה אפילו מלאכה אחת שהוא לא היה בקי בה. מעין כל בו. ידי זהב היו לו וכל חפץ שנפל לידו שבור ומרוסק, יצא מתחת ידו שלם ומתוקן. נתקיימה בו בנחיקה שלטו האימרה העממית "הרבה מלאכות ומעט ברכות" וחרף עמלו הקשה נשאר עני מרוד כל ימי חייו. אף על פי כן לא בא נחיקה בטרוניה והיה משנן לעצמו את דבריו של רבי מאיר, ש"איין אומנות שאין בה עניות ועשירות, שלא עניות מן האומנות ולא עשירות מן האומנות, אלא הכל לפי זכותו של אדם". הצדיק עליו נחיקה את הדין ולא התאונן. עוד פורענות קשה נפלה עליו, שמררה את חייו וקיצרה את ימיו: מחלתה הממושכת של אשתו, מינדל, שהקשתה ללדת וחלתה במחלה שגם הרופאים לא ידעו לזהותה בדיוק, ואף כי מאז חלפו כבר כמה וכמה שנים, עדיין לא חזרה לאינתה. כמעט כל פרוטה שהשתכר ביגיעה יתירה ובעמל רב, "הלכה" לרופאים ולתרופות יקרות. בכל זאת לא התרעם נחיקה ולא התריס כלפי מעלה. במתנה טובה זיכה אותו הקדוש ברוך הוא ופיצה אותו על סבלותיו: הבן הבכור שילדה לו מינדל שלו, ילד טוב ומוצלח היה, נער זריז וממולח, בעל כישורים וצמא דעת, שהסב להוריו עונג והרבה נחת. למען בנו זה, שקרא לו על שם אביו הצדיק, רבי יוחנן, מוכן היה נחיקה להתייסר ולסבול עוד כהנה וכהנה ולהקריב עבורו כל אשר היה לו בעולמו. אף על פי שעני מרוד היה וחי בדחקות, היה נחיקה מעמיד פנים של בעל-בית מכובד, שלא חסר לו מאומה. מסתפק היה בלחם צר ומיס לחץ ועושה שבתו חול ובלבד שלא יצטרך לבריות או לקרנות הצדקה וגמילות החסדים שבעיר. מתי מעט ידעו על מצבו ועל דחקותו. אפילו על מחלת אשתו לא סיפר לאיש, כדי שלא לחשוף עצמו ל"רחמנות" הבריות או לזילזול בכבודו. המעטים שידעו ניסו לעזור לו, אך הוא סירב לקבל מתנת בשר ודם ודחה כל ההצעות באדיבות ובמאור פנים. הקרובים לו ביותר, שראו במו עיניהם את הנעשה בביתו, הפעילו כל מיני תחבולות כדי להגניב לו עזרה כלשהי, חיונית ביותר, בייחוד בערבי שבתות ובפרוס המועדים. למרבה המזל חונן הילד יוחנן כאביו במידת ההסתפקות, ומעולם לא בא אל הוריו בטרוניות או בתביעות כלשהן. לא פעם קרה שיוחנן הלך לחדר עם כריך משונה שהכיל שתי פרוסות ובתוך הונח גלד של לחם קשה, דימיו פרוסה של גבינה צהובה, ורק הוא ואמו, ידעו את סוד הרכבו המיוחד של הסנדביץ. המשך יבוא בס"ד לוקט

מדוע באו נגעי הבתים כגוונא דא כתיב וכו': כעין זה כתוב "כי תבואו אל ארץ כנען וגו' ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם". שואל, וכי הוא זה שכתוב טוב שימצאו נגעים בבתי של אלו שזכו לכנוס לארץ. ומשיב, אלא הרי העמידוהו, שהוא, כי אחר שיתצו הבתים המנוגעים, ימצאו אוצרות שהצפינו הכנענים בבתיהם, ויהנו מהם ישראל. אבל ת"ח זכאין וכו': אבל בוא וראה, אשריהם ישראל שהם דבקים בהקב"ה והקב"ה אוהב אותם, שכתוב, "אהבתי אתכם אמר ה'". ומתוך אהבתו, הכניסם לארץ הקדושה, להשרות שכינתו ביניהם, ולדרו עמם, ושימצאו ישראל קדושים מכל בני העולם. ת"ח כתיב וכל וכו': בוא וראה, כתוב, "וכל הנשים אשר נשא לבן" וגו'. היינו בשעה שהיו עושות מלאכתן, היו אומרות, זה למקדש, זה למשכן, זה לפרכת, וכן עשו כל האומנים, כדי שתשרה הקדושה על ידיהם, ותתקדש המלאכה ההיא, וכאשר הביאה למקומה עלתה והיתה בקדושה. כגוונא דא מאן וכו': כעין זה מי שעובד עבודה לעבודה זרה, או לצד האחר שאינו קדוש, כיון שמזכירה על עבודה ההיא, הנה רוח הטומאה שורה עליו, וכשעולה העבודה היא עולה בטומאה. הכנענים עובדי עבודה זרה היו, וכולם יחד היו דבוקים ברוח הטומאה בעבודה זרה, והיו בונים בנינים לפרצופיהם ולתועבתם של צד הטומאה, לעבודה זרה, וכשהתחילו לבנות, היו אומרים איזה דבר, וכיון שזכור בפייהם, עלה על הבנין רוח הטומאה, וכשעלתה העבודה, עלתה ברוח הטומאה. כיון דעאלו ישראל וכו': כיון שבאו ישראל לארץ, רצה הקב"ה להטהר למענם ולקדש למענם את הארץ, ולפנות מקום לשכינה, כדי שלא תשרה השכינה במקום טמא. וע"כ בנגע צרעת ההוא היו הורסים הבנינים של עצים ואבנים שנעשו בטומאה. ת"ח אי עובדא וכו': בוא וראה, אם מעשה זה, של נתיצת הבתים המנוגעים, היה כדי למצוא אוצרות בלבד, היו צריכים אה"כ להחזיר האבנים למקומן כמו שהיו, וכן היו צריכים להחזיר העפר למקומו, אבל המקרא כתוב, "וחלצו את האבנים". וכתוב "ועפר אחר יקה". שהוא, כדי להעביר את רוח הטומאה, ותפונה, ותתקדש עתה הארץ כמקודם, וימצאו ישראל בקדושה, ובדיוור קדוש, שתשרה ביניהם השכינה. ועל דא מאן וכו': וע"כ מי שבונה בנין, כשמתחיל לבנותו, צריך להזכיר בפיו, שבונה אותו לעבודת הקב"ה, משום שכתוב, "הוי בונה ביתו בלא צדק". ואז עזרת השמים שורה עליו, על ביתו, והקב"ה מכין עליו קדושתו, וקורא עליו שלום. ז"ש "וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוך ולא תחטא" מהו ופקדת נוך, הרי העמידוהו, אבל, ופקדת, פירושו, לפקוד דבור בפיו כשהוא בונה. דהיינו שיאמר בפיו שבונה אותו לעבודת הקב"ה כנ"ל. ואז כתוב, ולא תחטא, ואם לא הרי סטרא אחרא מוכן לשרות על ביתו. כ"ש מאן דבני וכו': כל שכן מי שבונה, ורצונו הוא באופן אחר, כי מיחד ביתו לצד האחר, להטמא בו, הרי ודאי שורה בו רוח הטומאה, ואדם ההוא אינו נפטר מן העולם עד שנענש באותו בית, ומי שיושב בו יכול להנזק, כי רוח הטומאה שורה בדירה, ומזיק את מי שנמצא בה. ואי תימא במה וכו': ואם תאמר במה ידוע, אם הבונה אותו המשיך שם רוח הטומאה. היינו אם נוזק בבית ההוא מי שבנה אותו, או בני ביתו, הן בנזקי הגוף הן בנזקי כסף, וכן נוזקו שני שכנים אחריו שישבו בו, אז ודאי יברח האדם להר, ולא ישב בו, ישב במערת עפר, ולא ישב בו. ובגין כך קב"ה וכו': ומשום זה הקב"ה חס על ישראל, שהם אינם יודעים דבר, בכל אלו הבתים שמצאו בארץ, אם יש שם רוח הטומאה או לא, והקב"ה אמר, אתם אינכם יודעים, אני יודע, ואציין אותם בנגע. נגע יושב בבית, שהוא הסטרא אחרא, הרי נגע אחר תקיף, ששלחתי שם, שיוציאו ויעבירו מן העולם. ואז, ונתן את הבית את אבניו ואת עצייו". שואל, כיון שהנגע הלך לו, מכה נגע האחר שהוציאו, מה הטעם, ונתן את הבית, הרי הס"א כבר הלך משם. ומשיב אלא בכל זמן שהבנין ההוא יהיה עומד שלו הוא - של הס"א, ויכול לחזור.